

David Navdar
sNěžné

©David Navdar 2026
Všechna práva vyhrazena.
ISBN 978-80-11-07830-0

1. Cesta z Tam

Ze sladkého spánku spravedlivých mě jemnými vibracemi a líbeznou melodií probouzí budík mého iphonu.

S úsměvem na rtech otevírám oči a pravou nohou vstávám z postele. Hoj, zase jeden nádherný den přede mnou. Dnes mě totiž čeká jistě příjemné obchodní jednání ve Frenštátu pod Radhoštěm. A do Frenštátu to mám slabých pět set kilometrů překrásnou Českou krajinou. Už se nemůžu dočkat té nádherné cesty, ale nejdříve si uvařím šálek voňavé kávy, lehce posnídám, zacvičím si, protáhnu se, pak krátká sprcha a konečně vyrazím. Před domem mě oranžovým problíknutím přivítá bílý Arteon. Usedám za volant a pomalu vyjždím. Cesta z Děčína příjemně ubíhá, Praha je krásně průjezdná, a i kdyby nebyla, mám časový náskok. Vždy totiž vyjedu o něco dřív. Sic je zítra státní svátek 17. listopadu léta Páně 2021, provoz na silnicích je tedy poněkud silnější, ale odměnou za nějaké to nepatrné zdržení v kratičkých kolonách nám budíž prodloužený víkend před námi. Nuž co vám mám povídat. Prostě zase jeden nááádherný den...

Bzzz..

Z hlubokýho limbu každodenně nalitejch mě odporným drněním a pípáním dostává budík telefonu. Hned se po něm oháním pravačkou a ten po krátký naháněčce na nočním stolku padá na zem. S výrazem vraha otevírám oči a při vstávání z pelechu pravou nohou kopnu do prázdných flašek včerejšího pětípiva, který se za hlasitýho cinkání začnou kutálet po ložnici, přičemž vydávají, jak to popsat, no prostě takovej ten kutálivej zvuk prázdných flašek. Kdo chlastá, ví. Kdo ne, ať si to vyzkouší. To kutálení. Anebo obojí, ať ví, jak mi je každý ráno!

Sbírám láhve, telefon, sebe a rozsvěcím. Příště, kdybych tak nejdřív před hoňkou telefonu rozsvítil, nemusel bych kromě sebe

nic sbírat, napadne mě. Ale to je scifi. Do příštího příště, teda do zejtra, na to stejně zapomenu.

Rychlý laciný hnusný instantní kafe mně pomáhá nastartovat ten zbytek mozku, kterej ještě pořád buhvíproč odolává náporu večerních napěněnejch vychlazenějš zrzounů. Na snídaní ani pomyšlení. V hubě mám jak v polepšovně. Vybabuju si, že v autě jsou nějaký tatranky nebo co to sakra jsou ty oplatky zač. Až se ozve hlad, sváča zajištěná.

„Kurva, dneska do Frenu,“ řeknu znechuceně. Taková dálka. By se jeden posral. Tam a zpátky rovnej tác po nechutně přeplněnejch českých dálnicích.

S odporem udělám pár desítek dřepů, který maj za úkol jediný. Nedovolit krevnímu oběhu výrobu sraženin, který by mě eventuelně mohly srazit na zem, nebo rovnou pod zem. Někde sem četl, že se má dřepovat v letadle na dlouhejš trasách krz nevýrobu těch sraženin. Co funguje v letadle, musí logicky fungovat i na zemi, ne? Já vlastně už desítky let žiju v režimu letadlo. Vlastně dělám jen nejnntnější, abych nezhebnul. Desítky dřepů, nejnntnější jídlo, hodně piju. Vodu. Přes den. Ale to, co dělám krom toho nejnntnějšího pro nezhebnutí, mě k zhebnutí naopak mílovejma krokama přibližuje.

Po zhruba hoďce ranních startovacích procedůr sedím v káře a mačkám startovací čudlík s nápisem Start.

„Teď to bude hodně na tobě, kámo,“ řeknu supervážným tónem někam směrem k palubní desce. Dneska totiž vyřáším pozdě. Pokaždý vyřáším pozdě.

Z Děčína do Prahy to ještě jde, ale ta už je samo jako každý dopoledne ucpaná ze všech směrů. Takže na její průjezd a následnej nájezd na D1 můžu zapomenout. Volím trasu B, a to sice po hradecký hájvej. Vlastně skoro pokaždý volím trasu B. Tak často jedu „na čas“. Neměl bych si už konečně ve svý hlavě přehodit Běčko za Áčko?

Konečně jsem za tím hlavním městem dopravní hrůzy. Mrknu na hodiny. Jen tak mimochodem, mám tu hnedle čtvery. Jedny analogový uprostřed palubky. Ty jsou moc hezký. Druhý digi na

infotejmentu, třetí digi na budíkách. Čtvrtý analogový samonatahovací na ruce. Ty jsou nejhezčí a hlavně nejpraktičtější pro pracanta, jako jsem já. Nemusíte je ani natahovat, ani měnit baterky. Takže mrknu na ty trojky na budíkách, na který stačí jenom mrknout bez nutnosti pootočit hlavu, nebo dokonce hlavu a zápěstí. Máme devět. Do Frenu čtyři sta kiláků. Musím tam být v jednu. Se dá stihnout. Když pojedu svižně (svižně = jako hovado).

Čas dojezdu bych mohl vytlout z navigace, ale to bych do ní musel nejdřív natlout F R E N S T A T. Zajedno by mě ta nána pak stresovala tím, že nestíhám, což vím od té doby, co jsem vstal, za další cestu znám nazpaměť. Navíc při tom natloutání do obrazovky bych se nevěnoval dostatečně řízení, a to je určitě proti pravidlům silničního provozu. Takže bez pomoci navigátorky беру volant pevně do ruky a rychlost udržuju někde kolem dvoustovky.

Z okolní krajiny vidím leda hovno, ale zato už po pár desítkách minut mě dálnice vyplivne na státovce vedoucí z Hradce do Mohelnice. Když vše půjde, jak má, za další hodku a půl mě tahle druhotřídní státovka první třídy vyplivne na další dálnici, která mě pak za další hodku a půl vyplivne kousek před Frenem. Holt naše dálniční síť je spíš síťka, a to pěkně děravá. Rozlohou i doslovně. Suma sumárum se to dá dát. Ne dá dát, ale prostě to dám. Takhle nejedu poprvý, takže vím, že v jednu budu tam, kde mám v jednu být a že tam nebudu ve dvě, jak by si mohla myslet nějaká navigace, kdyby byla zapnutá.

Zatím jsem ale na tý státovce. Ta je vždycky narvaná nákladákama a jinejma zpomalovačema provozu, hlavně těch důchodovýho věku, který ke svojí i mojí škodě ještě neobjevili kouzlo hromadné dopravy. Možná proto, že její závratná přesunová rychlost osmdesát a víc jim nahání strach, možná prostě jen proto, že rádi nasíraj ostatní. Cvaknu teda tempomat a oženu se po tatrance, nebo co je ta oplatka, sušenka, prostě co je ten mix čokolády a sladkýho těsta zač. Taková tatranka, hnusný laciný a teď už i studený kafe, co mi zbylo z rána dokáže v puse, ze který se

už odporoučela ranní polepšovna, vyrobit lepší náladu. Doslova. Cukr a kofein je prostě nejoktanovější benzín do motoru lidského těla. Večer pak cukr a alkohol. Nejlíp ve formě piva. Piva...

Zrudnu a do ksichtu mi najede tlak a horko. NEDAL JSEM LAHVÁČE DO LEDNICE! Začnu se vztekat a mlátit do volantu. „Kurva, jen jedno jediný musíš udělat pro suprovej večer. Dát vychladit pivo!“ vyřvu se a vychladnu. Teda ne úplně vychladnu, to bych tohle už nepsal, kdybych byl studenej. Dohodnu se sám se sebou, že dneska vyjímečně rychlochladím v mražáku. Není to sice ono, teplotu úplně nechytíte, vždycky je pod nebo nad. Nikdy ne sedmej schod v sedum večer. A dvě sedmičky já tuze rád. Vysvětlím.

Sedmej filmovej vesničkostřediskovej schod ideální teploty zná asi skoro každěj. A kdyby né, gúgl každěj zná a ten mu ten sedmej schod najde do sedmi pikovteřin. Zkrátka po dlouhým bádání jsem zjistil, že nejlepšího lahváče udělá v nulový zóně el dží lednice. Timto bych chtěl vývojářům od eL Gé poděkovat. A na tu druhou sedmičku jsem kápnul úplně sám. Začít chlastat dřív než v sedum je prostě moc brzo, začít v osum smrdí ranním zbytkáčem a pozdní vstávačkou. Takže čtyři ze sedmýho v sedum. Strop je pak pět sedmischodovejch v sedum. Šestipivo je už koleda o nepříjemný následky zmíněný výše. Jako i na pití piva by se mělo vědecky.

Z dumání o chlazení mě vytrhne zvonění telefonu. Volá kolega Roura. Roura je přezdívka, kterou ho oslovuju jenom já. Ervín je moje přezdívka, kterou mě oslovuje jenom on.

„Uoou-uoo?“ zašišlám protáhle.

„Euuvííínee?“ zašišlá úplně stejně protáhle. Takhle každěj den začíná náš první telefonát už hezkejch pár let. Prostě už z pozdravu poznáte, že se bavěj dva intelektuálové, no.

„Kam neska jedeš?“ ptá se. Vlastně pokaždý se mě po každodenním pozdravení se nás dvou intelektuálů Roura zeptá buď za á, kam jedu, nebo za bé, co dělám. Jenom málokdy, zřídka, vlastně velice ojediněle je nějaký za cé.

„Krávo, točím Frenštát. Bys blil,“ loknu si kafe.

„Vole, tak to máš hezký. Před prodlouženým víkendem. Samý kokoti na silnici. Bych se posral,“ polituje mě.

„Ty kjávo, samej čůják. Sem někde u podělaný Litomyšle. Vleču se sedumdesát.“ Se asi opravdu poseru. Ani ne z pomalýho provozu, ale z toho, čemu tak honosně říkám kafe. Dnes se mi opravdu povedlo uvařit hodně hnusný. Třůůj!

„Stíháš?“

„Ne, ale stihnu to,“ odpovím a hlavou mi probleskne myšlenka na můj ranní zásek s pivem a hned se musím podělit: „Si představ, ráno sem ZAPOMNĚL dát do lednice lahváče na večír,“ řeknu s lítostí a našťvaností v jednom tónu.

On moc dobře ví, co pro mě znamenaj dvě sedmy, takže je maximálně soustrastnej. Náš rozhovor pak pokračuje jako obvykle dlouhý desetiminuty a je o ničem. Jako obvykle. Ale tohle celý moje vyprávění není o rozhovorech Roury s Ervínem, o tom psát nechci.

Moje breky nad teplejma lahváčema, nechutným instantem a já nevím jaký další breky, vlastě všechny breky, na který si můj vypitej mozek (z části vypitej, jenom z části!) vůbec dokáže vzpomenout, jsou úplný nic, slabej odpolední vlašnej čajiček pro těžkýho kardiaka proti tomu, co se mělo stát v příštích hodinách. Teda spíš nemělo stát? Nevim. Záleží na úhlu pohledu. Asi.

Prostě telefony jsme típli, akorát když jsem zase pevně svíral volant a hnal se na Olomouc dvoukilem. Díky rychlosti a hlavně obchvatu jsem z ní zas nic neviděl, ale zato časově vycházel Fren už hodně před jednou odpolední. Normální člověk by v takovém případě dal nohu z plynu a začal alespoň občas používat pravej pruh dálnice. Normální ano. Já ne.

Když už bylo nad sluníčko jasný, že dorazím včas, co včas, o půl hodky dřív, zazvonil telefon. A nevolal nikdo menší než právě Fren.

„Dobrý den pane Navdare, Jílková u telefonu,“ představí se mi medovým hlasem hlavní protagonistka dnešního jednání v jednu.

„Á dobrý den paní Jílková, zdravím,“ použiju ještě sladší tón hlasu, než je Jílkový medovej. Okamžitě je mi ale jasný, že se určitě něco stalo a já se sem ženu jako hovado zbytečně, navíc ještě rychlejš, než je průměr hovad na českých silnicích.

„Pane Navdare, bohužel musím přesunout naši schůzku na třetí hodinu. Nevadí?“ zeptá se tónem poněkud oznamovacím. No jo. Velká firma. Oni si diktují.

„Dobře. Nevadí paní Jílková. Budu u vás ve tři,“ polykám poslední zbytky cukrovosti v hlase, loučím se, zavěším. A vjížděj do mě hovna. Tlak mi letí někam mimo stupnice měřáků, ksicht rudne a hoří a já začnu řvát jak celá tribuna na Spartě: „Jestli mi to nevadí? Né, nevadí. Jasně že mi to vadí. Ne vadí, ale přímo mě to sere! Kurva. Kurvááá!“ Mlátím zas do volantů a jsem zralej na koňskou dávku sedativ.

Ještě že zásadně, ale zásadně nikdy nechlastám před -no vy už víte před kolikátou, páč teď bych si panáka dal, i když já tvrdej moc ne-e.

Času mám najednou, že nevím co s ním, domácí kafecí hnus mi už došel, tak stavím na pumpě ve Frenštátu na kapučo za pádlo (kapučino za padesát Kč).

Aspoň něco dobrýho dneska. Lavázza nebo Illy nebo co to je je moc dobrý a spolu s mlíkem, skořicí a cukrem mě zase vrací do re-la-ti-vně dobrý nálady. Usrkávám tu skořicovou dobrotu a dumám. Tankovat nemusím. Mám hodně nad půlkou nádý (nádrže – poznámka překladatele). Tady bych se zastavil s poznámkou pisatele. Měl jsem hodně aut stejny třídy a s každým z nich strávil dvě stě tisíc km, než šly do světa, ale ani jedno nebylo schopný otočit uhlopříčkou republiku bez mezipřistání na doplnění paliva. Teda bylo, ale to se muselo jet tak nějak podle předpisů, což neumím. A vlastně ani nechci. Rychlost je opojná, riziko láká, jak zpívá Landa. Má recht. Zato Arteon to zvládá s prstem v prdeli. Jak tu rychlost, tak tu schopnost otočit bez dotankování celou republiku. A co se ostatních vlastností týče, je ve svý třídě za svojí pořizovačku absolutně nejlepší, nejpohodlnější, největší hltáč

tisíců kilometrů. Troufnu si říct, že je vlastně o třídu, minimálně o třídu vejš. Snažil jsem se najít nějakou vadu a našel jen jednu: občas blbnoucí infotainment a lehce nablblou navigaci, která vás kolikrát nesmyslně táhne kvůli úspoře mililitru nafty šoustkama. Toť vše.

Vyřídím nějaký maily, nějaký telefonáty a hnedle je tady třetí odpolední. A já furt na tý pumpě. To máš za to, Jílková. Usměju se a s pocitem vítězství mačkám čudlík nahazující agregát. Na jednání jsem nakonec dorazil s desetiminutovou sekerou. Dobře jim tak!

Hodka v zasedačce jedný z největších firem v okolí byla tak nějak o ničem. Pochopil jsem, co nechtěli abych pochopil, že výběrko, který vypsalí, je prachsprostý papírový cvičení a naše firma v zastoupení mé maličkosti je tady vlastně jenom do počtu. Prostě musej mít minimálně tři nabídky, no a ta naše skončí jako třetí. Holt jsme na trhu absolutně top, a to něco stojí. Takže, milá Jílková: Chceš hvězdu??? Tak - plať!!!

Taky jsem pochopil, že dnešní sedmá se přesouvá minimálně na osmou, né-li na dyl. Ale co, začíná prodlouženěj víkend a zítra si vstanu, v kolik budu chtít a budu dělat co budu chtít. Prostě budu chrápat do devíti a dělat, dělat nebudu vůbec nic.

Po pár kilometrech zpáteční cesty mi díky dopravnímu infu docvaklo, že ani osmá nehrozí. Dálnice ucpaný a světe div se, samozřejmě ve směru, kterým jedu já. Svoji dávku vzteku mám ale pro dnešek už vybranou, možná jsem trochu sáhnul i do zítřejších zásob, takže do volantu nemlátím, v ksichtu nerudnu. Někde za Olomoucí, přesně si už nepamatuju kde, ale s dostatečným předstihem před rádiem avízovaným karambolem sjíždím z hájveje a volím objízdnu trasu. Na vteřinu mi hlavou probleskne myšlenka využít služeb palubní navigace, aby mi jako pomohla s tou objížďkou. Ne. Republiku znám přece jako svý boty, poradím si i bez ní. Navíc to zase hodinu cvakat do dotykáče infotajnáče. Navíc je ta nána přece blbá a nemám jí rád. Jo, a navíc volá Ouuu-uaa.

Co bych teď dal za to, kdybych tehdá hned za Olmikem tu navigaci spustil.

Kecáme skoro hodinu, zas o ničem, a mezitím padá tma, kterou porážej a prorážej výkonem nadopovaný diody předních reflektorů, cesta ubíhá, je skoro šest a já díky své tvrdohlavosti a blbosti dojíždím do Adamova, kterej profrčím směrem, o kterým si myslím, že je správněj. Ok. Hrdost stranou. Na obrazovce zmáčknou NAVI, pak DOMŮ a nakonec ZAHÁJIT. Hrozný práce to bylo, co? Ale daleko hroznější je, že DOMŮ se dostanu dle údajů z NAVI až někdy před desátou, a to je problém. Vlastně dva problémy. Zaprvý začínám bejt unaveněj už teď, no a za druhý, jak se blíží sedmička, začínám slinit. Žíža se polehounku začíná ozývat. A žíža dokáže bejt pěkná svině. Hroznej den. Taková šlamastika.

Začínám se pomalu litovat, když tu náhle se přede mnou objeví bílá cedule s nápisem, kterej nese název nějaký obce. To je naprosto normální, to tyhle cedule většinou dělaj. Na tom teda nic divnýho, jen ten název obce. Sněžné. Sněžné mi něco říká. Aaaa, tady jsme byli na škole v přírodě! Jo jo. Osmá třída, naše poslední ŠVP.

Tý jo. Nějakech, kolik? Třicet, třicet dva let zpátky. Sakra, hrozný, jak čas letí. By jeden blil. Projíždím durch vesnicí nebo obcí nebo co to sakra... Váááú. Po levý straně vidím nasvícený, a hezky nasvícený, rekreační středisko naší poslední ŠVP, ze kterýho je teď Resort Sněžné, jak prozrazuje cedule. Evidentně někdo pustil balík do rekonstrukce. Všechno je zdá se nový, ale proporce zůstaly zachovaný. Ani nevím proč házím blinkr a zajíždím do areálu. Stejně se potřebuju protáhnout a vychcat. Stiskem startovacího tlačítka chcípám motor a vystoupím ven. Brrr, je zima a hnusně mrholí k tomu. Na velkým parkovišti pro minimálně pětadvacet aut jich je všehovšudy pět. Když už jsem se tady uráčil zastavit, porozhlídnu se.

Po levý straně mám restauraci. Tam jsme tenkrát chodili patpat a bumbat. Přímo přede mnou je tehdejší ubytovna, dnešní

hlavní budova hotelu, kam jsme tehdy chodili spinkat. Má přízemí a patro k tomu. Kde že, kde jsem to tehdá... Který okno bylo moje? Si už nevzpomenu, ale myslím tak třetí, čtvrtý zprava. Že bylo v patře, vím na beton. A kam že jsme se tehdy chodili učit? Popojdu za hlavní budovu. No né. Dva baráky učeben ještě stojí. Zatím hezky v origo stavu, bez rekonstrukce. Šmajdám dál po areálu. Pár chatek tu ještě zůstalo. No jo. Dyť to přes léto byl dětskej tábor. Prohlídku končím za restaurací, kde je hřiště, kam jsme se chodili vyblbnout. Á, bejsbol jsme hráli. No jó, to byl tehdá hit.

Fajn. Protáhneš a vyčůraneš. Pojedem dál. Do Děčína lán cesty. Provoz už bude snad ok a cajti se přes den určitě dostatečně vyblbli při kontrolování rychlosti, a i kdyby ne, antiradar, co mám za čelním sklem je pořeší. Štráduju si to ke káře, když mě napadne: kapučo z Frenu je fuč. Hotelová restaurace jde jistě s kovidovou dobou, takže papírový kelímky To Go určitě nebudou problém. Ok, jeden si tady nechám naplnit, ať se nezdržuju zastávkou na pumpě a můžu to vzít domů na jeden zátah.

Vylezu tři schody do budovy bývalé jídelny, dneska na první pohled celkem luxus restošky, a hrnu si to k baru.

„Dobrý večer,“ pozdravím slečnu za barem, „můžu dostat kafe s sebou?“

„Brý večer, jistě. Ale nejdřív prosím,“ ukáže si na obličej, kterej jí překrývá výdobytek moderní infekční doby - rouška.

„Pardón, sem zapomněl,“ omluvím se. No jistě blbečku, to je snad jasný, žeš zapomněl, když vlezeš dovnitř a nemáš respík. To nemusíš tý nádheře za barem povídat. „Hotel funguje?“ vyjede ze mě další kravina. No jistě že funguje, blbečku. By asi nebyl tak nasvícenej a rozsvícenej. A určitě bych tady uvnitř, teď už s tlamou zabalenou do roušky nestál, protože proč? Protože by co? Protože by tahle restaurace... Prostě by bylo zavřínó. Logika dítěte prvního stupně základky, Navdare! Zvláštní, jak rychle se dokážu naštvat sám na sebe. To nejspíš umí málokdo. Já jo.

„Jistěže funguje,“ řekne pobaveně slečna pingl. „Vy jste u nás ještě nikdy nebyl?“ umně dotáčí pěnu na orosených pulitrech, na

který už čeká celkem rozjetá společnost týpků sedících u nedalekého stolu. A je na ní vidět, že to missis má v paži. Hotovej koncert pro ruce a pípu.

„Ale joo, byl. To už je dlouho,“ hypnotizuju napěněný zrzky v jejich rukou a polykám jednu slinu za druhou.

„Zas tak dlouho otevřeno nemáme. Teprve rok. A já tu pracuju od začátku. Bych si vás pamatovala,“ řekne, jako by mi nevěřila a odnese ty plzeňský mňamky těm týpkům od nedalekého stolu. Mi je úplně jedno, jestli nevěří, nebo věří, nebo v co a koho věří. Normálně bych se s ní klidně i pohádal, to já tuze rád, hádat se, ale jsem utahanej a mám žízeň. Změna plánu. Dneska domů už nepojedu. Stejně mě tam čeká prázdná lednice, ve který je leda tma a mlíko. Přespím tady a zítra se z nostalgie mrknu po okolí, kam jsme jako malí chodili na prochajdy.

„Jak chcete to kafe?“ vrátí se zpět za bar a vytrhne mě z rozjímání o budoucnosti dnešního večera a zítřejších nostalgo výletů.

„Kafe? Jo kafe. Díky, dám si pivo a ubytko do zítřka,“ sednu si na barovku a čekám, že roztočí kliku od výčepu. Omyl.

„Máte certifikát o očkování nebo prodělání?“ roztáčí mojí představu o podobě dnešního večera místo tý kliky.

„Nemám. Jsem čistokrevnej a neprodělanej,“ řeknu jako by nic a zas čekám, že roztočí. Omyl.

„Bohužel, dle vládního nařízení...“

„Tak mi nalejte něco, co má nad padesát lihu a vykažte si to jako dezinfekci! A sama si dejte, co chcete, zvu vás. Za ochotu,“ skočím jí do řeči a rovnou ji pozvu na panáka.

„Tsss,“ uchechtne se, „a co pijete?“

„To je mi jedno, já tvrdej nepiju. Nechám to na vás.“ Moje odpověď jí evidentně nezaskočí, dál se neptá a během chvilky mám před sebou panáka nevímčeho s ledem, ona to samý, akorát jinak barevný.

Zvedáme sklenice, ťuk ťuk. „Já jsem Jarka.“ Kopneme to tam. „Brrr, co to jeee?“ rozjede se mi štiplavý horko v trubkách. „David.“

„Stroh. Chtěl jste přeci dezinfekci. Já si nalila Malibu,“ odpoví mi Jarka. Tak to pak jo. Stroh. To budu vypadat.

„Jarko, smím ti tak říkat, nalej nám to ještě jednou,“ zeptám se oznamovacím tónem, „mimochodem, byl jsem tady před třiceti lety na škole v přírodě. To si nemůžeš pamatovat, pže si ještě minimálně deset let nebyla na světě a vsadil bych se, že vaši nejen že ještě nemohli mít děti, ale ani se neznali. Jo a dám si taky to Malibu a ubytko k tomu.“

Taky bych si dal Jarku na zádech, jenže to by mezi náma nesměl bejt věkovej rozdíl zhruba sto let. Takže nic nezkouším, páč by mě stejně poslala do prdele, kde už sem a kam mě tudíž nikdo nemusí mít ani námahu posílat, prostě jí nebalím, jen vočumuju. Mno a je co. Nádherný nohy narvané do elastáků, o kterejch je jaksi známo, že elastáky a fejsbúk ukážou úplně všechno. Tričko zas ukazuje, že podprda ne-e, a, to, co by jako držela je pevný a akorát do ruky. Vjúúúú! Navíc hezký dlouhý hnědý vlasy a velký tmavý oči. Obličej pod rouškou sice nevidím, ale tu bych bral, snad i kdyby jí chyběl přední zub.

„Byl jste, byl si tady před třiceti lety, jo?“ zeptá se mě na to, na co jsem jí vlastně už odpověděl prve a nakloní se směrem ke mně. Její betonový dvojky se jí začnou drát z toho těsnýho trika ven. A mně jde prut.

„Já tady byla párkrát na letním táboře,“ řekne ještě v tom předklonu a zase se odkloní, aby šla obsloužit další amanty, který právě dorazili. Ale mně jde prut furt. Si asi budu muset na pokoji pustit nějaký to video.

Nakonec ještě dáme pár panáků a pěkně pokecáme. Prý má zítra volno a spí tady na hotelu. Normálně tady nepřespává, bydlí jánevím asi deset kiláků odsud, přespává tady, jen když chlastá. A dneska chlastá. Domluvíme se, teda ona mi navrhne, že dopoledne můžeme na procházku spolu, páč to tady zná, páč je vodsud, jako místní, a dá mi na sebe telefon. Teda jako číslo mi dá... vod toho telefonu jejího. Začínám bejt na hadry. Vožralej. To číslo mi dá do mýho telefonu, zadá na displej, Jarka. Sme

se domluvili na zejtra, že se sejdem, totiž, a tak na sebe máme čísla.

Palice se mi motá jak kolotoč, tak platím útratu a sápu se za bar na pusu na dobrou noc. Dostanu jí a dám jí jí taky. Beru ještě dva lahváče. Z kufru, vod auta kufru, беру cestovku, kerou furt vozim a všechno tam mám na přespání, a du se ubytovat. Panáky mi cestou dvakrát podrazej nohy a tak jsem rád, že se jentaktak vyškrábu do patra na recepci, kde беру největší apartmán, co má dva balkóny. Chtějí, abych se votestoval. Plivu do testu. Se netrefuju ani potřetí. Už nechtějí, abych se votestoval.

Vlažná sprcha mi udělá líp. Apártment je fakt nádhernej a velkej jako kráva. Všechno tady voní novotou. Ty bláho, fakt dva balkony, linka, lednička. Při pohledu na ní dostanu hlad. Ale cestu zpátky za Jarkou neriskuju. Takovejch schodů. Na to nemám. Otvírám lahváče a skoro ho vyexuju. Nějak moc se při tom zakloním a padám nazad. Cestou na zem s sebou strhávám židli a peněženku ze stolu. Pomalu zvedám lahváče, šrajtofli a sebe. Na tu převrácenou židli kašlu. Patří jí to. Je čas jít chrápat. Na převlíknutí do pyžama už síla není, tak se jenom svlíknu. Akorát jdu ještě k balkonu, ze kterýho vidím na auto, a stiskem ovladače se sichruju, esli sem ho zamknul. Zamknul. Pak sebou bácnu vo postel. Eště strčím telefon do nabíječky a zavřu oči. Zejtra mám rande. To je snad jasný. To bude super. Vlastně spolu už chodíme, že jo? Zejtra jí ukážu, jakej jsem kabrňák a že to stojí za to bejt se mnou, když mi eště pořád stojí. A těch pár let věkovýho rozdílů, prosim vás, toho si nikdo ani nevšimne. Sem porád eště mladej kluk, přeci...

2. Probuzení v Tady

Probouzí mě divnej, ošklivej sen. Jsem na nějaký kosmolodi a Roura mi furt nadává. Teda nadávaj mi úplně všichni, ale já poznávám jen Rouru. Pak jsme někde v Praze, nějaká vilka, pěkná. Zas mi tam všichni nadávaj, zas poznávám jen Rouru a nějakou slečnu. Teda tu jsem ve svém životě nikdy neviděl, ale v tom snu jí znám. Je to sympaťanda, protože ona jediná nenadává mě, ale těm, co mi nadávají, takže všem ostatním. Nadáváme jim se slečnou společně. Pak ale odněkud seshora, jako z oblohy nebo tak, přífrčí nějakej frajer, asi šéf. Seřve všechny a mě nejvíc. Potom na mě něčím namíří a já se škubnutím probouzím.

Tfuj, to byl ale sen. V pokoji je tma, i když pokaždý, když spím někde, kde to neznám, nechávám svítit. Abych se nezabil při nočních cestách na záchod. Taky tady něco smrdí. Včera to tu vonělo novotou, dneska starotou. Včera novota, dneska starota. Usměju se svému vtípku a vstávám z postele. Světe div se, dokonce jsem si i vzpomněl na včerejší kopanec do předvčerejších lahvounů u postele a nohou se polehounku snažím ty včerejší dneska nerozcinkat. Ale v dosahu nohy nikde nic. Chjo. Kde je nějakej vypínač od nějakýho jakýhokoliv světla si jaksi po včerejším „dýchánku“ nepamatuju. Takže budeme svítit mobilem. Hmatám, chmatám až nahmatám šňůru nabíječky vedle polštáře, která mě velice rychle a spolehlivě dovede k telefonu na jejím konci. Totiž každé večer, od doby mé první Nokie, dávám těsně před spaním na noc mobil do nabíječky, která je vždycky v dosahu ruky, protože proč? Protože budík. A ten by měl přece bejt v dosahu ruky, ne?

Rozsvěcím displej, šup šup a rozsvěcím světlo na přístroji.

A... A „KURVA!“ vykřiknu. Celej se rozklepu a doslova mě prolíje studenej pot. Kolem mě v místnosti je nějakej starej nábytek. Proto smrad tý staroty. Jsem na nějaký ubytovně, nebo co to sakra... První, co mě napadá: Unesli mě, svině! Teď bych si

nafackoval za „KURVA“ výkřik. Mozek mi okamžitě přepíná do modu nouze. Rychle pryč!

Jsem nahatej. Svoje oblečení nikde nevidím. Ale je tu velká šatní skříň. Potichu jí otvírám. Je hadrů plná, ale ani jeden můj. Neva. Beru triko, svetr, kalhoty. Všechno mi naštěstí sedne. Boty jsou hned vedle. Nějaký komoušský tenisky, nebo co to. Naštěstí moje velikost. Rychle se rozhlídnu po místnosti. Můj noutbůk a cestovní taška samozřejmě v prdeli. Zůstaly jenom moje klíče, kupodivu i s klíčem od auta, telefon s nabíječkou, hodinky, který jsem si jaksi zapomněl včera sundat, a nepochopitelně i portmonka. A plná. Co to ksakru je? Proč mě neobrali i o ní, když mě unesli? Není čas lámat si hlavu proč. Navíc na lámání hlavy jsem nikdy nebyl zvláště kabrnák. Je čas zmizet.

Beru to, co mi zbylo, a opatrně pootevřu dveře místnosti. Zářivkama osvětlená dlouhá chodba a nikde nikdo. Potichoučku, polehoučku našlapuju směrem ke schodům. U nich si uvědomuju, že je mi to tady nějaký povědomý. Jako bych tu někdy byl, bych to tady znal. Sbíhám schody. Vchodový prosklený dveře. Zkousím kliku. Zamčeno. No a? Vložka zámku je naštěstí předpotopní socialistická fabka. Pche, usměju se. Usměju se proto, že pár triků mě kdysi naučil věhlasnej děčínskej zámečník. Pro něj nebyl problém trezor spořky. Teda ofiko, to když ty pitomci na už nevímjaký pobočce zašantročili klíče k tý káče. Pro mě by kasa Spořitelny byla neřešitelný problém, ale tahle blbá fabka? Pchéé. Na svazku klíčů vybírám správný werk pro realizaci těch pár naučených triků od děčínskýho machra. Jde to pomalu. Furt se totiž ohlížím, jestli je čistej vzduch. Navíc ty kokoti zamkli na dva. Navíc jsem už dlouho takhle nic neodemykal. Po neskutečně dlouhý půlminutě otvírám ty zatracený prosklenky a jsem na svobodě. Díky pane Fialo!

Venku je pěkná zima. A no tak je logický, že je zima, když je zima. Včera sníh nikde nebyl. Dneska, alespoň tady, je. Tak dvacet, pětadvacet čísel. Lampy oranžově osvětlou prázdný parkoviště před budovou. Sice je zima, ale já bych neměl bejt ledově klidnej. Ale jsem ledově klidnej, i když bych nejen že neměl bejt

Jsem zpět na poslední ŠVP třídy 8. C základky Děčín Želenice. Sice bych si z toho mýho zařvání na třídu mohl dělat úplný nic, jako si z mýho výhružného syčení dělá ten nahoře, kterej mě sem dneska ráno na pár chvil, než se probudím šoupnul, ale jsem slušně vychovanej, takže tuhle zapeklitou situaci hned urovnávám: „Miluško, ale no ták, dyk si dělám srandu,“ usměju se na ní.

Ona úplně zkoprní, vyvalí oči a k tomu zrudne. A-ha. Jo-ták. Tenkrát jsme si asi fakt netykali. Takže další pokus: „Paní Štěpničková, jsem si dělal legraci.“ Furt valí oči. Vlastně valí víc a víc a navíc lape po dechu, nadechuje se evidentně k pořádnému slovnímu výprasku. Nojo. Mlátit nás tenkrát měli. Mlátit.

„Pani profesorko, teda učitelko, vlastně pardon paní učitelko, já, já...“ daří se mi neurovnat mnou zaviněnou nastalou překérku.

„Okamžitě mazej pro žákovskoou!“ zaječí, jak nejhlasitějš umí, ale na moje decibely ani tak nemá. „A kdo vodemkl ty dvěře?!“

Se vidíme sotva minutu po třiceti letech a už prudí. „Kdo odemkl tyto dveře opravdu nevím. Asi jste je včera večer zapomněli zamknout vy, když jste se vrátili z hospody. Tedy restaurace,“ řeknu strojeně a snad i spisovně, když je to ta třídní. Matikářka, ale třídní.

„Mazej,“ odsekne a rukou ukáže na schody. A já teda mažu. To bude ale poznámka. Hlavně jestli zjistí, že to ze mě ještě celkem solidně táhne.

Vyběhnu schody a jdu do svýho pokoje pro žákovskou.

Teď malinko odbočím. Ne do cizího pokoje, ale k menší poznámce. Teda né tý poznámce, co se mi za chvíli objeví v žákaždě, ale já musím něco poznamenat. Jak to jen říct. Jsem přes třicet let zpátky v čase, ale všechno jako by se stalo včera. Najednou mám všechny vzpomínky, který jsem dávno zapomněl, zpátky. Prostě naprosto všechno a všechny kolem sebe poznávám. I to odkoplý lino na druhým schodu schodů do patra, i tu blikající zářivku v mezipodestě. O lucidních snech vím málo, ale vím bezpečně, že trvají jen chvílku. Mno, když už tady v tom retru jsem, proč si to

neužít? Rozhodnu se, že budu jen pozorovat a tuhle bezplatnou exkurzi do svýho „kdysi“ si hodlám užít. Minimálně si pak budu schopnej porovnat, objektivně porovnat, jestli bylo líp tenkrát, nebo bude líp v časech, do kterejch se za chvíli proberu. Sou lets gou!

Chodba se už solidně plní rozespalejma spolužákama. Týý jo, sme byli ale mladý a šén. Ale ty po ránu kyselý ksichty nám, jak se tak po všech rozhlížím, zůstanou nafurt. Zdravím kluky. Dneska si říkáme chlapi, za třicet let si zase budeme říkat kluci. Zdravím holky. Holky jsou holky a za třicet let budou furt holky. Co bude za dalších třicet let nevím, tam jsem se ještě nikdy neprobudil. A radši ani nechci. Varianta mínus třicet je určitě daleko lepší než plus třicet. Minimálně proto, že v tý plusový už nás dobrá polovina prostě nebude.

Takže čus Kájo, Mílo, Jardo, Hanko, a vůbec všichni. Rád vás vidím, chlapi a holky. Propozdravuju se chodbou do svýho pokoje a rozsvítím. Ty krásó, mě poser! Rozchechtám se, když vidím všechn ten starej nábytek. Jako nic není rozbitý, nebo tak. To zase prr. Akorát prostě z pohledu roku jednadvacet děsně nemoderní. Co je stejný, co se asi nikdy nezmění, páč co je dobře vymyšlený, se měnit nemusí a jen blbec to měnit chce, je vybavení pokoje. Dvoupostel, noční stolek s lampičkou nalevo tý postele, napravo tý postele, šatní skříň, křeslo, dvě židle a něco jako psací stůl bez televize, páč tenkrát televize byly drahý a navíc často ani nebyly v obchodech k dostání. Jo, a to, co tady smrdí, je určitě zelenej koberec, po kterým se producírovaly tisíce hostů, no a chudák to má po tom letitým podupávání skoro za sebou.

V tomhle turnusu má aspoň trochu kliku. Spolubydlící, kterej si na něj měl taky dupnout, zůstal doma s angínou a dupe si tak na svůj.

Ze školní aktovky vylovím žákovskou. Nedá mi to a lovím ještě sešit, další sešit, všechny sešity, učebnice, penál s psacíma potřebama, pravítka. Úplně všechno vyskládávám na ten něco jako psací stůl. Otevírám sešity a halabala v nich listuju. Každá věta

mnou do nich tehdy napsaná mi dává naprostý smysl, jako bych jí tam vepsal před pár hodinama, dnama. Dokonce i vůně tý kožený aktovky je mi známou. Co bylo tehdy běžný, samozřejmý a nudný, je mi teď jakoby vzácný. Začínám bejt krapet naměkko, začínám si přát, aby to probuzení do reality roku 21 nepřišlo nějak moc rychle, aby si prostě dalo někde v klidu kafecigáro a nespěchalo si pro mě. V tu ránu se rozletěj dveře a v nich Štěpničková s výrazem vraha. Evidentně jí je jedno, co si začínám přát, a jde si tvrdě za tím, co si přeje ona.

„Žákovskou!“

Přeje si žákovskou, má jí mít. Šáhnu pro ní a do penálu ještě pro propisku, takovou tu se zahnutým hrotem. Čína se jí říkalo.

„Máte to i s propiskou,“ s lehkým úsměvem jí podám to, co chtěla podat, plus tužku navíc jako bonus. Ona se na mě neusměje, ani se nepodívá, čínu hodí na něco jako psací stůl, sebere žákajdu, práskne dveřma a zmizí kamsi, kde bude mít svatej klid na psaní poznámky. Odhaduju, že jako matikářka, tudíž žádnéj literát, se omezí na holý fakta v několika řákách typu: *je drzej a pije*. Vlastně zpět. Toho druhýho si nevšimla. Částečně proto, že je opravdu naštvaná, ale hlavně proto, že jak jsem si stihnul všimnout já, po včerejšim večeru má taky dost.

Jen ať se pěkně vypíše, co jí na mě trápí. Rodiče to číst nebudou a já taky ne.

Tak. Ještě máme chvílku, než se půjde na snídani, a tu využívám k rychloprohlídce, šacovačce věcí, který mi zbyly z budoucna, a těch, který tady mám z minula roku 1989. Osumdesátej devátej se holt nezapře. Jenom jedny rifle, jinak samej mančestr, kostkovaný flanelový košile, trencele, svetry snad s kilovou gramáží na metr a tuny silonu na bundách a oteplovačkách. Potěš koště. Ale tehdá opravdu bylo v obchodech dohromady hovno, takže jaksi nebylo z čeho vybírat. Jako fakt je ten, že to málo, co v regálech bylo, kvalitní bylo. Většinou. Např. ty košile jsem nosil na zahradě do doby, než jsem z nich vyrostl. Dobrá tedy, na sebe mám co hodit, zimou do večera nechcípnu. Proč do večera? V hlavě se mi

vyklubala nová teorie. V nejhorším případě se probudím až zítra ráno a probudím se, kde se probudit mám, kde jsem se i dnešní ráno probudit měl. Oblíkám se teda do toho, co mám, abych do večera neklepal kosu, páč venku je pěkná kosa, a šacuju, co mi zbylo z dvacátýho prvního roku příštího století. Ještě jednou filcuju šrajtofli, ze který opravdu nezmizelo nic. Hodinky mám na ruce, nabíječka od telefonu, telefon. Odemykám ho. Ukazuje 7:25, středa 17. listopad 21, signál plnej. To je divný, ne? Ale né ten datum, ten plnej signál myslim. Dělam, co by v týhle situaci asi udělal každej. Vytáčím naposled volaný číslo, čísla, rodinu, Rouru. Nic. Žádnej tón. V případě Roury ok, protože to znamená, že mě tady dneska nikdo nebude otravovat prací. Vlastně stejně by neotravoval, i kdybych byl tam, kde mám bejt. Je přeci státní svátek.

Otevírám Spotify - funguje. Jůtůb - jede. Tinder - holky jsou tam. Otevírám net. Zprávy - načtou se. Moment! Načetly se sice. Ale ty včerejší. Zkousím víc těch plátků. Všechny aktualizovaný naposled včera před půlnocí.

Otevírám apku s počasím - a ta hlásí, jak bude včera.

„Nááástúúp na snííidani,“ křičí se zas na chodbě jak na buze-ráku. Tentokrát to ale není třídní, ta nejspíš ještě píše, co stejně nikdo nikdy číst nebude. Řve vychna: „Honém, honém,“ honí.

Fajn. Jde se snídat. Jak víme, nikdy nesnídám, ale v případě týhle retro výpravy udělám vyjímku. Rád.

Zas chodba, zdravím, koho jsem ještě nestihnul pozdravit, schody, parkoviště bez VW (by se sem nehodil), schody do jídelny, která ještě včera byla hodně slušnou restoškou. Holt pokrok nezastavíš. Sice trochu omšelo, ale čisto a voňavo horkým kakaem a čerstvým pečivem. Šinu si to rovnou ke svému stolu, protože jaksi okamžitě vím, kde, u kterýho stolu v jídelně třikrát denně sedávám. Teda sedával jsem a už zase sedávám na týhle rozkin-klaný židli. A spolu se mnou po mý levici Milda, naproti Kája, napravo pak nesedí Jarda, ktorej vedle mě ani neleží na pokoji, protože leží doma s angínou. Postupně, po stolech, dle nějakýho

pravidla uječený vychovatelky „Honém - Honém“ (její jméno se mi kupodivu nevybavuje, což nejspíš znamená, že jsem jí ignoroval už tenkrát) se chodí pro ranní gáblík. Dojde i na nás a na talířku si přináším vánočku, máslo, marmeládu, v hrnku kakao. Ty jó, kdy já naposled měl kakao? Dumám, dumám, nevydumám. Milda přeruší můj myšlenkovéj kakaovej proud: „Zase sladký. Blee. A zase kakao,“ ušklíbne se a s nechutí odsrkne z hrnku, „samá šlihta. Už se těším domu.“ A začne žrát tu vánočku tempem Němce u Stalingradu. Jak se tak na něj hltajícího dívám, nejen žízeň, ale i hlad dokáže bejt svině.

Taky usrknu. Hmm... Napiju se. Hm... Vánočko, si tě pěkně namažu máslem, táák, ještě marmoška, a poď do mě. Hmm, dyť je to dobrý! Cháluju a usrkávám jak ty Němci. Mňam. Sakra, proč já kokot celý desetiletí nesnídám? Proč vlastně nejím sladký? Proč? Protože já kokot. Jako nějaký vrabčák vyzobu poslední drobký. Něco by to ještě ale přece jenom chtělo. Po včerejšku mám zase v hubě jako v polepšovně. Jako každý ráno přeci. Když už mě vobrali vo auto, mohli si přibalit i tu kocovinu a s ní související pachůť na patře. Kafe by to chtělo, kafe. Moc dobře si pamatuju, že tehdá žádný delikomaty nefrčely, páč prostě neexistovaly. Co hůř, děti kafe ne-e. Nesměli jsme. Vlastně první kafe jsem vypil hodně dlouho po svém prvním pivu. Snad teprvá někde kolem maturity sem začal kafovat.

Takže jak se dostat ke kafi, na který mám čím dál větší šmak? Sonduju možnosti. Vychna mi ho uvaří těžko, třídní můžu škrtnout asi už úplně ze všeho, ostatní učitelскеj ansámbľ mi taky nehelfne. Dle jejich hrnků se dá usoudit, že oni určitě nesnídaj kakao. Vlastně jak je tak pozoruju, většina z nich by neměla snídat ani vánočku, ale zavináče. Každopád kafe se tady vaří. Pozoruju neustále se usmívající paní kuchařku ve výdejním okénku, která evidentně s radostí tu doleje do hrnečku, tu přidá kus vánočky jedlíkům. Občas jí někdo i osloví jménem. Mařenka. Buclatá kuchtička, která si tady evidentně přilepšuje k důchodu. A děti, třeba proto, nebo možná právě proto, že žádný svý nemá,